

Mezi nejvýznamější hudební instituce Prahy 18. století patří italská opera, jež v první polovině 80. let sídlila v divadle v Thunovském paláci. V této době patřil mezi hlavní autory jejího repertáru ve své době slavný italský skladatel Pasquale Anfossi (1727-1797). Jeho dílo je však dnes známo jen velmi povrchně a výběrově, neboť byl (především díky kompozici opery *Lafinta giardiniera*, Řím 1774) převážně předmětem srovnávání s W. A. Mozartem. V naší práci ukazujeme na některé problematické otázky jeho biografie a analyzujeme operu *Isabella e Rodrigo* (Benátky 1776) na text Giovannio Bertatiho, která byla, spolu s jeho dalšími 10 operami, také uvedena v Praze (1783). *Isabella e Rodrigo* představuje méně obvyklou variantu opery buffa zpracovávající doborodružné téma s aktivní hlavní hrdinkou. Ta uprchne z domu svého otce, aby se nemusela provdat proti vůli svého srdce a později - v tureckém zajetí - prověřuje věrnost svého snoubence. V celkovém porovnání zhudebnění *Isabella e Rodrigo* s dalšími díly autora a současníků se opera jeví jako průměrná. Anfossiho práce vykazuje dobré zvládnutí charakterizace rolí i situací i dramatickou zkušenost, vedle několika míst vysoce inspirovaných se však vyskytují také prvky rutinní až triviální. Patrný je značný vliv libreta (v dobrém i horším), a to nejen z hlediska struktury, ale i jeho kvalit dramatických a poetických. Právě z tohoto úhlu pohledu je ale také nutno ocenit skladatelův výkon při řešení netradičního námětu a odtud plynoucí netypické konstelace postav bez tzv. partí serie. Výsledky studia této opery doplňují a revidují postřehy Volkera Matterna (1989) vyslovené nad *Lafinta giardiniera*, ale teorii buffo finále Johna Platoffa (1998), i obecněji diskutovanou podobu a význam systému rolí v opeře buffa. Podrobný průzkum a identifikace dosud málo známých pramenů dále umožnil rekonstrukce ideálních tvarů pražské a lipské inscenace *Isabelly e Rodrigo* v podání Bondiniho společnosti.